

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 marca 2016 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. przeciwko R. L. o zapłatę zasądził od pozwanego na rzecz powódki w pkt 1 - kwotę 5.851,65 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty oraz w pkt 2 – kwotę 594,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

U podstaw powyższego orzeczenia leżały poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, w świetle których w dniu 14 czerwca 2013 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. i R. L. zawarli umowę o wykonanie robót przez pozwanego polegających na wykonaniu przez niego części robót na inwestycji Budowa autostrady (...). W dniu 11 października 2013 roku R. L. wystawił powódce (...) S.A. z siedzibą w W. fakturę VAT numer (...) na kwotę 621.350,11 złotych, z terminem zapłaty do dnia 11 października 2013 roku. W dniu 11 listopada 2013 roku R. L. wystawił do powódce fakturę VAT numer (...) kwotę 373.144,67 złotych z terminem zapłaty do dnia 11 października 2013 roku. W dniu 24 listopada 2013 roku R. L. wystawił powódce fakturę VAT numer (...) na kwotę 182.532,49 złotych, z terminem zapłaty do dnia 12 stycznia 2014 roku. W dniu 23 grudnia 2013 roku R. L. wystawił powódce fakturę VAT numer (...) na kwotę 67.264,85 złotych, z terminem zapłaty do dnia 10 lutego 2014 roku. W dniu 6 lutego 2014 roku R. L. wystawił powódce fakturę VAT numer (...) na kwotę 77.438,71 złotych z terminem zapłaty do dnia 27 marca 2014 roku. W dniu 19 sierpnia 2014 roku R. L. wystawił powódce fakturę VAT korygującą nr (...) na kwotę 5.308,19 złotych.

W dniu 27 listopada 2014 roku pozwany R. L. złożył powódce ofertę na zakup stali. Zamówiona stal została przekazana R. L.. W dniu 31 grudnia 2014 roku powódka wystawiła R. L. fakturę VAT numer (...) na kwotę 105.462,17 złotych z tytułu sprzedaży stali zbrojeniowej z terminem zapłaty do dnia 30 stycznia 2015 roku. W dniu 31 grudnia 2014 roku powódka wystawiła R. L. fakturę VAT korygującą do faktury VAT numer (...) na kwotę 19.720,57 złotych.

W dniu 30 stycznia 2015 roku R. L. uiścił na rzecz powódki kwotę 32.902,60 złotych.

W dniu 31 marca 2015 roku powódka i R. L. dokonali kompensaty wzajemnych wierzytelności kwotę 36.987,35 złotych. Pozostała do zapłaty po stronie pozwanego kwota 15.851,65 złotych.

W dniu 11 czerwca 2015 roku powódka wezwała R. L. do zapłaty kwoty 15.851,83 złote.

W dniu 21 grudnia 2015 roku R. L. złożył oświadczenie o potrąceniu kwoty 5.593,45 złotych z wierzytelnością powódki z tytułu nieopłaconych terminowo faktur VAT o numerach (...), (...), (...), (...), (...) i (...) z wierzytelnością powódki kwocie 15.851,65 złotych. Należność z tytułu wykonanych prac na podstawie umowy łączącej strony w kwocie 320.305,67 złotych, w kwocie 157.431,75 złotych, w kwocie 52.402,80 złotych, w kwocie 92.365,59 złotych i w kwocie 19.727,72 złote uiściła na rzecz R. L. (...).

Sąd Rejonowy zaznaczył, że między stronami nie było sporu, iż w ramach wzajemnych rozliczeń pozwanego R. L. obciąża kwota 15.851,65 złotych. W toku przedmiotowego sporu „sporna” między stronami była tylko część tej kwoty, a mianowicie zaskarżona przeciwem od nakazu zapłaty kwota 5.851,65 złotych, co do której pozwany podniósł zarzut potrącenia. W ocenie Sądu Rejonowego podniesienie zarzutu potrącenia należało uznać za niewłaściwe uznanie długu przez pozwanego R. L.. Natomiast złożone przez umocowanego pełnomocnika powoda oświadczenie o potrąceniu nie może wywrzeć skutku oczekiwanego przez pozwanego, czyli doprowadzić do wzajemnego umorzenia wierzytelności stron, do wysokości wierzytelności niższej. Sąd Rejonowy wskazał, że aby oświadczenie to wywarło oczekiwany przez R. L. skutek prawny powinno zostać doręczone powódce i to doręczone jej w taki sposób, aby mogła się zapoznać z jego

treścią. Zdaniem Sądu Rejonowego tego faktu pozwany nie wykazał. Do akt sprawy zostało załączone oświadczenie o potrąceniu wzajemnych wierzytelności, ale nie wykazano, iż otrzymała je powódka. Do akt nie dołączono bowiem ani dowodu nadania tego pisma do powódki, ani tym bardziej dowodu jego doręczenia. Oznacza to, iż poza przedmiotowym procesem nie doszło do skutecznego potrącenia wierzytelności, a pozwany nie może powoływać się na fakt nieistnienia wierzytelności w tej części.

Sąd Rejonowy wskazał również, że nie można uznać, iż oświadczenie o potrąceniu wierzytelności – zarówno procesowe jak i materialne – zostało złożone w toku przedmiotowego postępowania. Jakkolwiek pełnomocnik składający oświadczenie

o potrąceniu został prawidłowo umocowany – zarówno do czynności procesowych, jak i do złożenia oświadczenia o potrąceniu w imieniu pozwanego, to pełnomocnik reprezentujący powódkę nie został umocowany do przyjmowania w jej imieniu oświadczeń o charakterze materialnym, a takim jest oświadczenie o potrąceniu wierzytelności.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy uznał, iż pozwany nie wykazał, iż skutecznie złożył powódce oświadczenie o potrąceniu, przez co nie można uznać, iż doszło do potrącenia wierzytelności dochodzonych przez powódkę w niniejszej sprawie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ w na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

a. art. 321 k.p.c. poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 5.851,65 złotych, podczas gdy powód wnosił o zasądzenie kwoty 5.593,45 złotych, tj. naruszenie polegające na zasądzeniu ponad żądanie pozwu,

b. art. 233 k.p.c. w zw. z 316 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegającej na:

- błędnym i nieuzasadnionym przyjęciu, iż pozwany zaskarżył nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym, przez Sąd Rejonowy w Skierniewicach w dniu 3 listopada 2015 roku w sprawie o sygn. V GNc 671/15 w zakresie kwoty 5.851,65 złotych podczas, gdy pozwany w złożonym przez siebie sprzeciwie zaskarżył wskazany powyżej nakaz zapłaty w zakresie kwoty 5.593,45 złotych,

- nielogicznym uznaniu przez Sąd Rejonowy, iż pełnomocnik pozwanego nie dopełnił obowiązku złożenia oświadczenia o potrąceniu bezpośrednio do rąk powoda, mimo załączenia do akt sprawy kopii wskazanego oświadczenia z dnia 21 grudnia 2015 roku skierowanego bezpośrednio do powoda wraz z potwierdzeniem nadania, potwierdzenia faktu złożenia wskazanego oświadczenia przez pełnomocnika powoda w piśmie z dnia 21 stycznia 2015 roku oraz potwierdzenia faktu otrzymania przez powoda (a nie jego pełnomocnika) oświadczenia przez świadka Z. J., będącego pracownikiem powoda,

- bezzasadnym wywiedzeniu przez Sąd a quo błędnych wniosków sprzecznych z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego, spowodowanych przez pominięcie w ocenie istotnych dla rozstrzygnięcia faktów przyznanych w zeznaniach świadka powołanego przez stronę powodową - Z. J., który potwierdził odbiór przez powoda oświadczenia o potrąceniu z dnia 21 grudnia 2015 roku,

- chybnym przyjęciu, stojącym w zupełnej sprzeczności z zebrany materiałem dowodowym, iż pełnomocnik pozwanego złożył oświadczenie o potrąceniu z dnia 21 grudnia 2015 roku jedynie w piśmie skierowanym do pełnomocnika powoda,

c. naruszenie art. 229 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. poprzez pominięcie przyznania przez pełnomocnika strony powodowej faktu doręczenia stronie bezpośrednio oświadczenia o dokonaniu potrącenia wierzytelności wzajemnej pozwanego,

co skutkowało dokonaniem błędnej i niedającej się pogodzić z zasadami logicznego myślenia, oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz przyjęciem przez Sąd meriti, iż stosowne oświadczenie o potrąceniu nie zostało dokonane w sposób dla swej skuteczności wymagany,

d. art. 235 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. w zw. z 227 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego w celu ustalenia faktów mających istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia w zakresie żądania zwrotu kosztów procesu,

e. art. 101 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w sprawie i przyjęcie, że nie zachodzą przesłanki do jego zastosowania, w sytuacji, gdy pozwany nie dał powodu do wytoczenia powództwa oraz w pierwszej czynności procesowej dokonał uznania powództwa do kwoty 10.258,20 złotych w pozostałej zaś części podniósł skuteczny zarzut potrącenia,

f. art. 98 k.p.c. poprzez błędne jego zastosowanie,

2. naruszenie prawa materialnego w postaci:

a. naruszenia art. 61 k.c. w zw. z art.60 k.c. poprzez ich błędną wykładnię oraz przyjęcie, że powód nie miał możliwości zapoznania się z treścią oświadczenia woli o potrąceniu z dnia 21 grudnia 2015 roku,

b. art. 498 k.c. i art. 499 k.c. poprzez ich niezastosowanie.

Na tej podstawie skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 5.593,45 złotych wraz z ustawowymi odsetkami oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja w przeważającej części zasługiwała na uwzględnienie.

Zasadny okazał się zarzut naruszenia art. 321 k.p.c. oraz art. 233 k.p.c. w zw. z art. 316 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 5.851,65 złotych, co stanowiło przekroczenie granic żądania pozwu. Sąd Rejonowy nie dostrzegł bowiem, że nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym zasądzający zgodnie z żądaniem pozwu kwotę 15.851,65 zł został zaskarżony sprzeciwem przez pozwanego ponad kwotę 10.258,20 zł, a zatem w zakresie kwoty 5.593,45 zł.

W konsekwencji nakaz zapłaty w części zasądzającej kwotę 10.258,20 zł uprawomocnił się, a do rozstrzygnięcia pozostał spór co do kwoty 5.593,45 zł.

W dalszej kolejności na uwzględnieniu apelacji skutkującym zmianą zaskarżonego wyroku zaważyła zasadność zarzutów dotyczących błędnej oceny dowodowej i naruszenia w tym względzie zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej art. 233 § 1 k.p.c.,

w zakresie, w jakim Sąd Rejonowy przyjął, że pozwany nie wykazał, iż złożył powódce oświadczenie o potrąceniu wierzytelności, a tym samym, aby doszło do skutecznego potrącenia wzajemnych należności. Kwestia ta bowiem stanowiła istotę sporu i ostatecznie przesądziła o oddaleniu zarzutu potrącenia i tym samym o uwzględnieniu powództwa w całości.

Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska Sądu Rejonowego w tej mierze i uznał, że dowody zgłoszone przez pozwanego dawały podstawy do przyjęcia, że złożył on powódce oświadczenie skutkujące potrąceniem wierzytelności.

Z zebranego materiału dowodowego wynikało, że oświadczenie o potrąceniu zostało złożone powódce w taki sposób, że mogła się z nim zapoznać. Wskazaną okoliczność dało się ustalić na podstawie zeznań świadka Z. J. – pracownika powodowej spółki (k. 94), który wskazał, że po wysłaniu do pozwanego wezwania do zapłaty w czerwcu 2015 roku w związku z brakiem reakcji został wystosowany wniosek o egzekucję sądową i przekazany do biura prawnego, a w międzyczasie do spółki wpłynęło oświadczenie o potrąceniu, które zostało wystawione w dniu 21 grudnia 2015 roku. Przy czym świadek zeznał, że odsetki (objęte oświadczeniem o potrąceniu) należy zgłosić w dokumencie księgowym – nocie odsetkowej – który trzeba zweryfikować przed zaksięgowaniem. Informacja, że oświadczenie o potrąceniu wpłynęło do spółki została przekazana do biura prawnego spółki, jednakże nie została zaakceptowana i zaksięgowana, z uwagi na to, że pozwany nie skierował do powódki wezwania do zapłaty odsetek, a jedynym dokumentem dotyczącym odsetek było oświadczenie o potrąceniu. Świadek jednocześnie wskazał, że ma świadomość, że należności płacone przez powódkę na rzecz pozwanego były płacone z opóźnieniem.

Fakt zapoznania się powodowej spółki z oświadczeniem pozwanego o potrąceniu z dnia 21 grudnia 2014 roku został również przyznany przez powódkę w piśmie procesowym stanowiącym odpowiedź na sprzeciw od nakazu zapłaty. W piśmie tym pełnomocnik powódki, odnosząc się do zgłoszonego w sprzeciwie zarzutu potrącenia należności odsetkowych, kwestionował jedynie wymagalność tej wierzytelności w związku z brakiem wcześniejszego wezwania do zapłaty odsetek, wskazując, że pozwany przedstawił powódce wyłącznie oświadczenie o potrąceniu wierzytelności. W tej sytuacji należało uznać okoliczność zapoznania się powódki z oświadczeniem o potrąceniu za przyznaną, a zatem jeśli okoliczność ta nie budziłaby wątpliwości Sądu, w świetle art. 229 k.p.c. nie wymagała przeprowadzenia dowodu.

Jednocześnie pominięte zostały przez Sąd Okręgowy, jako spóźnione wnioski dowodowe zgłoszone przez pozwanego w piśmie procesowym z dnia 29 sierpnia 2016 roku. Pozwany kwestionował w apelacji stanowisko Sądu Rejonowego, który w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazał, że zarzutu potrącenia pozwanego nie został uwzględniony z uwagi na brak w jego ocenie dowodów złożenia oświadczenia o potrąceniu powódce.

Nie zostało wykazane, aby istniały w tym zakresie jakiegokolwiek obiektywne przeszkody uniemożliwiające zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych na poparcie zgłoszonych zarzutów na etapie wniesienia apelacji.

Sąd Okręgowy uznał, że w rozpoznawanej sprawie zostały spełnione wszystkie określone w art. 498 i 499 k.c. przesłanki warunkujące uznanie, że doszło do potrącenia zgłoszonej przez pozwanego wierzytelności z wierzytelnością objętą żądaniem powoda.

Istota potrącenia sprowadza się do sytuacji, w której istnieją wierzytelności wzajemne po obu stronach stosunku prawnego i na skutek złożonego oświadczenia o potrąceniu wierzytelności te wzajemnie się umarzają do wysokości niższej z nich. Potrącenie może być skutecznie dokonane, jeżeli łącznie spełnione są następujące przesłanki: wierzytelności muszą być wzajemne, co oznacza, że każda ze stron jest wierzycielem drugiej i jednocześnie jej dłużnikiem. Muszą być one jednorodnej, wierzytelność strony korzystającej z potrącenia ma być wymagalna, obie zaś zaskarżalne (por. art. 498 k.c.). Potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie i ma ono moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe (art. 499 k.c.). Przy czym w rozumieniu art. 60 k.c.

z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, a uznać je należy za złożone z chwili, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią (art. 61 § 1 k.c.).

Wierzytelność zgłoszona do potrącenia przez pozwanego dotyczyła odsetek za dokonanie zapłaty za roboty budowlane z opóźnieniem. Nie ma racji strona powodowa, wskazując, że do wymagalności odsetek za opóźnienie konieczne było wezwanie do ich zapłaty. Odsetki za opóźnienie nie są bowiem świadczeniem bezterminowym i nie ma do niego zastosowania reguła wyrażona w art. 455 § 1 k.c. W każdym wypadku opóźnienia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel – jak wynika z art. 481 § 1 k.c. – może żądać świadczenia ubocznego w postaci odsetek za opóźnienie. Odsetki te należą się za cały czas opóźnienia, począwszy od dnia wymagalności długu. Przepis art. 481 § 1 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminowi płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza więc o tym, że wierzycielowi należą się odsetki. Odsetki te stają się wymagalne z upływem pierwszego dnia od terminu wymagalności roszczenia głównego, z tym że w pierwszym dniu opóźnienia powstaje roszczenie tylko o odsetki za ten dzień. W razie dalszego opóźnienia proces powstawania tego roszczenia toczyć się dalej; wierzyciel nabywa prawo do odsetek oddzielnie za każdy kolejny dzień przez cały czas opóźnienia. Odsetki uzyskują tym samym samodzielność w zakresie wymagalności roszczenia. Roszczenie to staje się wymagalne osobno w każdym dniu opóźnienia, wierzyciel nie musi zatem wzywać dłużnika do zapłaty w celu postawienia odsetek w stan wymagalności.

Pozwany wykazał istnienie wymagalnej wierzytelności w zakresie odsetek za opóźnienie w zapłacie wynagrodzenia za roboty budowlane wynikającego z faktur nr (...) – co do kwoty 5.463,42 zł.

Sąd Okręgowy uznał, iż niezasadny był zarzut potrącenia co do kwoty 130,03 zł, gdyż kwota ta wynikała z błędnego wyliczenia odsetek za opóźnienie z faktury (...). Strony bowiem ustaliły w § 8 ust. 8 umowy podwykonawczej o roboty budowlane z dnia 14 czerwca 2013 roku, że każda faktura wystawiona przez pozwanego zostanie zapłacona w terminie 49 dni od daty dostarczenia powódce oryginału faktury. Z uwagi na to, że na fakturze nr (...), znajdującej się na k. 55, widnieje pieczęćka powodowej spółki z potwierdzeniem, że dokument wpłynął do spółki w dniu 27 listopada 2013 roku, objęta nim należność stała się wymagalna po upływie 49 dni – w dniu 15 stycznia 2014 roku. Odsetki za opóźnienie przysługują zatem pozwanemu od dnia następnego – 16 stycznia 2014 roku, nie zaś jak błędnie wskazał pozwany od dnia 14 stycznia 2014 roku. Z tego tytułu pozwany mógł potrącić zatem kwotę odsetek za opóźnienie od kwoty 157.431,75 zł za okres od dnia 16 stycznia 2014 roku do dnia 11 lutego 2014 roku – w kwocie 1.513,93 zł oraz od kwoty 25.100,74 zł od dnia 16 stycznia 2014 roku do dnia 11 lutego 2014 roku – w kwocie 241,38 zł, co daje łącznie kwotę 1.755,31 złotych. Kwoty odsetek za opóźnienie z pozostałych faktur były zasadne i zasługiwały na uwzględnienie.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że doszło do potrącenia wierzytelności pozwanego o zapłatę odsetek za opóźnienie w kwocie 5.463,42 zł, z wierzytelnością powódki z tytułu sprzedaży pozwanemu towarów w kwocie 15.851,65 zł. Wzajemne należności umorzyły się do kwoty 10.388,23 zł. Z uwagi na to, że co do kwoty 10.258,20 zł nakaz zapłaty uprawomocnił się, powództwo podlegało uwzględnieniu w zakresie kwoty 130,03 złotych.

Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty pozwanego dotyczące rozstrzygnięcia o kosztach procesu w oparciu o art. 98 k.p.c. i obciążenia pozwanego kosztami procesu pomimo istniejących w ocenie skarżącego podstaw do zastosowania art. 101 k.p.c. poprzez zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu pomimo uwzględnienia powództwa.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał pozwanego za stronę przegrywającą sprawę, a tym samym stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu określonej w art. 98 k.p.c. obciążył go obowiązkiem zwrócenia powódce

poniesionych przez nią kosztów procesowych. Wskazać należy, że w dniu wytoczenia powództwa, tj. w dniu 18 września 2015 roku roszczenie powódki o zapłatę było wymagalne. Zarówno wymagalność roszczenia, jak i możliwości wytoczenia powództwa nie była uzależniona od wcześniejszego wezwania pozwanego do zapłaty należności. Ponadto pozwany wiedział, że kwota objęta pozwem jest wymagalna, o czym świadczy choćby dokument kompensaty rozrachunków (...) wystawiony w dniu 31 marca 2015 roku przez pozwanego, w którym wskazał, że pozostało mu do zapłaty na rzecz powódki 15.851,65 zł, która to kwota jest wymagalna od dnia 30 stycznia 2015 roku (kompensata rozrachunków k. 14). Pozwany miał zatem świadomość, że pozostaje w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia na rzecz powódki, wobec czego istniała podstawa do dochodzenia przeciwko niemu zapłaty na drodze sądowej. Dodatkowo pozwany uznał dochodzone roszczenie w całości - częściowo poprzez niezaskarżenie nakazu zapłaty sprzeciwem, co do kwoty 10.258,20 zł, a częściowo poprzez zgłoszenie zarzutu potrącenia wzajemnej wierzytelności na etapie postępowania przed sądem pierwszej instancji – co do pozostałej kwoty 5.593,45 zł. Oświadczenie o potrąceniu wierzytelności zostało złożone w dniu 21 grudnia 2015 roku, a więc już po wytoczeniu powództwa, co należy traktować tak, jak spełnienie świadczenia po wytoczeniu powództwa.

W orzecznictwie sądowym zaś przyjmuje się, że w sytuacji, gdy pozwany w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa, należy pozwanego uznać za stronę przegrywającą sprawę w rozumieniu przepisów o kosztach procesu (por. między innymi postanowienie SN z dnia 10 lutego 2010 r., sygn. V CZ 1/10, postanowienie SN z dnia 6 listopada 1984 r., IV CZ 196/84).

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w zakresie punktu 1 i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 130,03 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo co do kwoty 5.463,42 zł z ustawowymi odsetkami (pkt I wyroku), zaś na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną w pozostałym zakresie (punkt II wyroku).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 100 k.p.c., rozdzielając je stosunkowo między stronami odpowiednio do zakresu wygranej w sprawie. Pozwany poniósł w postępowaniu apelacyjnym koszty w wysokości 1.493,00 zł, w tym 293,00 zł – opłata sądowa od apelacji oraz 1.200,00 zł – wynagrodzenie pełnomocnika, powód zaś jedynie koszty wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 1.200,00 zł, co daje łącznie 2.693,00 zł. Przy czym wynagrodzenie pełnomocników zostało ustalone na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 4 w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r., poz. 1800). Apelacja pozwanego została uwzględniona w 93 % (z zaskarżonej kwoty 5.851,65 zł uwzględniono kwotę 5.463,42 zł), a zatem powód powinien w tym zakresie ponieść koszty procesu, co odpowiada kwocie 2.504,49 zł. Z uwagi na to, że powód poniósł koszty w wysokości 1.200,00 zł, powinien zwrócić pozwanemu kwotę 1.304,49 zł i taką też kwotę Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego (punkt III wyroku).